

REISEBREV FRA MARYLAND, WASHINGTON DC

ET BEGIVENHETSRIKT
HALVÅR I WASHINGTON DC

Av Henrik Andersen

Våren 2015 var jeg så heldig å få benytte meg av utvekslingsavtalen mellom det filosofiske fakultetet ved Universitetet i Oslo og University of Maryland. Motivasjonen for å reise ut var sammensatt: Jeg ønsket et miljøskifte, jeg ønsket å drive med filosofi på engelsk (både muntlig og skriftlig) og jeg ønsket å utfordre meg selv sosialt – hvordan takler jeg å starte på bar bakke i et land jeg ikke har vært i før?

Den 19. januar fløy jeg fra Oslo til New York. Jeg var spent, mest over hvorvidt det ville bli problemer med visumet og adgangen til landet. Jeg overnattet i New York og tok toget til Washington DC dagen etter. Universitetet i Maryland ligger ca. 13 km utenfor Washington DC, og jeg skulle bo på campus i College Park. Som utvekslingsstudent er man garantert boplass på campus hvis man ønsker å benytte seg av dette tilbudet. Med *off-campus housing* kan man bo både finere og billigere enn gjennom universitetets boliger, men dette innebærer mer forberedning i forkant av utvekslingen og kan også variere veldig i kvalitet.

Det var ettermiddag, den 20. januar. Jeg hadde klart å komme meg til College Park, men visste ikke hvor på campus jeg var. Campus var for øvrig nokså tomt da de fleste studentene ennå ikke hadde kommet tilbake fra vinterferien for å starte studiene. Omsider fant jeg veien til Annapolis Hall hvor jeg fikk utdelt student-ID og nøkkel til «dormen».

Utenfor Kent Hall, som skulle bli hjemmet mitt de neste månedene, møtte jeg en fyr som var like forvirret som meg med en nesten uforståelig aksent. Han introduserte seg som «Juan», og var fra Chile. For en tilfeldighet,

tenkte jeg: Han jeg skal dele rom med heter jo Juan. Vi ble svært gode venner med en gang, og vi oppdaget at vi hadde svært mye til felles. Gjennom halvåret dro vi ofte for å handle mat, lage middag og spise sammen. Jeg hadde på forhånd tenkt at det kunne bli en utfordring å skulle dele rom med en helt ukjent, men det ble det absolutt ikke!

Fra vinduet vårt i Kent Hall kunne jeg skue ut over en parkeringsplass. På den andre siden av parkeringsplassen lå bygget hvor jeg hadde alle forelesningene mine. «Skinner Hall» het det, oppkalt etter B.F. Skinner (kjent for radikal behaviorisme). Jeg tok fire filosofikurs á 3 credits (6 studiepoeng), altså 24 studiepoeng. Dette var et minstekrav fra Lånekassen for å få studiestøtte. Min erfaring er at fire kurs utgjør en passende arbeidsmengde, i hvert fall hvis man har ambisjoner om å være sosial på kveldstid.

To av kursene ble holdt av professor Peter Carruthers, en britisk filosof som har jobbet mye med bevissthetsfilosofi. Det første kurset het «Self-knowledge and Other-knowledge» og var et krysningsfag mellom epistemologi og bevissthetsfilosofi. Faget handlet om hvordan vi kan kjenne våre egne mentale tilstander og hvordan vi kan ha kunnskap om andres mentale tilstander. Dette faget passet veldig godt med et annet fag jeg tok – «Know thyself – wisdom through cognitive science». Dette faget handlet om hva vi kan lære av kognitiv vitenskap, og hvilke implikasjoner dette kan – eller bør – ha for hvordan vi innretter våre egne liv og for politiske beslutninger. Faget tok for seg alt fra rasemessig «bias», via forbedring av IQ til emosjonell motstandsdyktighet og vitnepsykologi. Det var spennende å se hvordan et filosofifag tok i bruk moderne psykologisk forskning for å belyse det sokratiske prinsippet «kjenn deg selv». Utenom disse to fagene tok jeg også et fag som het «Bioethics» og et som het «Individual and

Jeg hadde på forhånd tenkt at det kunne bli en utfordring å skulle dele rom med en helt ukjent, men det ble det absolutt ikke!”

group decision making». «Bioethics» handlet om problemer som fordeling av knappe ressurser og forbedring av menneskenaturen, og det andre er selvforklarende.

Amerikansk akademia er noe annerledes enn norsk akademia, men mye er også likt. Strukturen i alle timene var seminarbasert. Første timen bestod i at foreleser snakket om ukens pensum. Deretter var det felles diskusjon, og det var forventet at alle deltok aktivt. I noen av kursene var det faktisk obligatorisk med minst to spørsmål eller innvendinger per time. Omtrent 20 prosent av karakteren i faget ble basert på kvaliteten av disse spørsmålene. Hvis man ikke leverte spørsmål, kunne dette altså umuliggjøre en toppkarakter i faget. Spørsmålene måtte man ha forberedt før timen og skrevet ut på et ark som man leverte læreren i slutten av timen. Jeg synes dette hadde en god effekt på undervisningen. I tillegg lå det en viktig symbol-effekt i det at studentene også hadde ansvar for kvaliteten i undervisningen. Gjennom hele semesteret ble vi aktivisert med gruppeoppgaver, oppgaveinnleveringer underveis, quiz og muntlige fremlegg i timen. Personlig satt jeg pris på at man ble evaluert gjennom hele semesteret og ikke bare på en avsluttende eksamen.

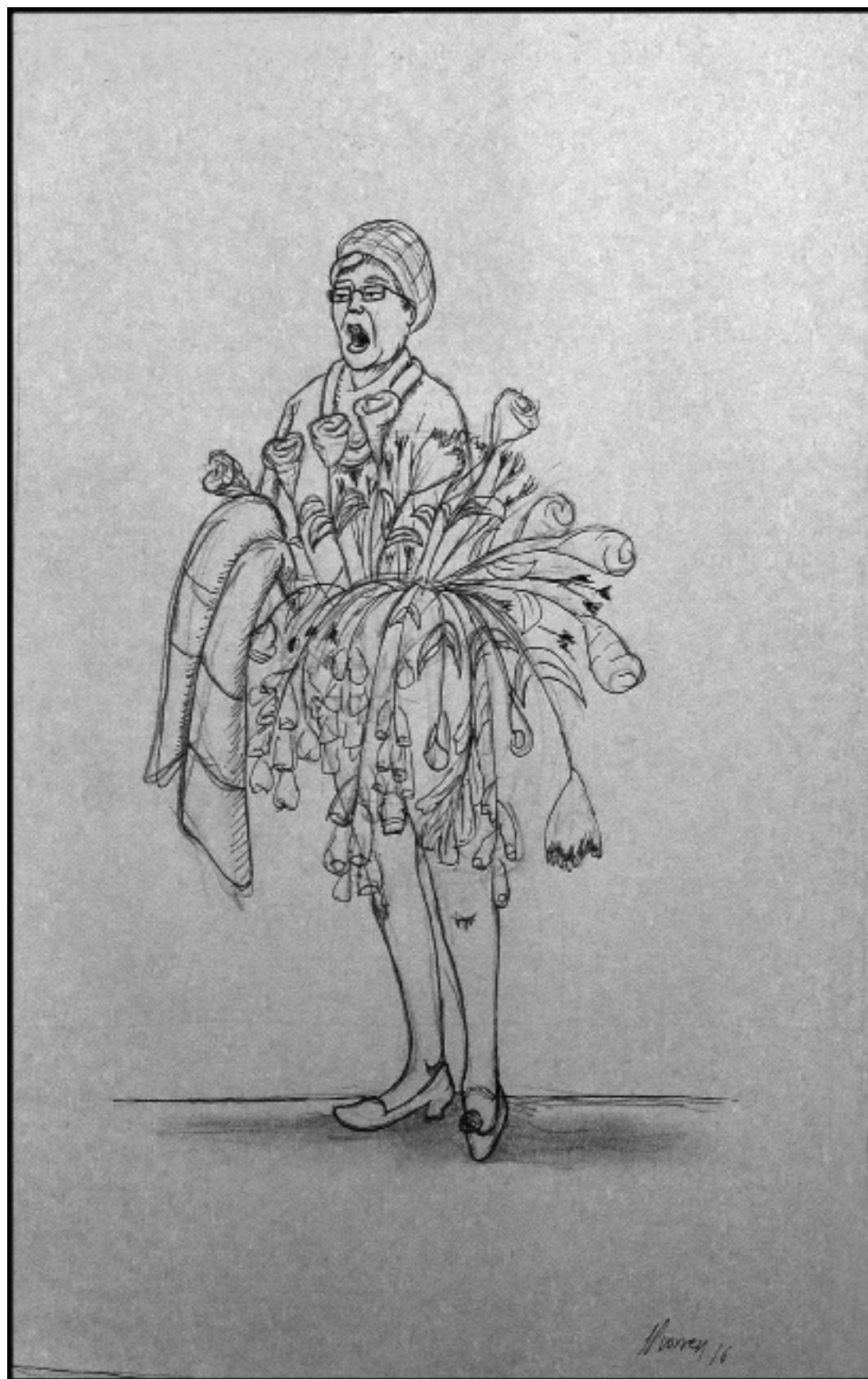
Kvaliteten på undervisningen var jevnt over høy, og foreleserne hadde til felles med å skape engasjement for det de underviste i. Jeg må innrømme at jeg ble noe over-

rasket over det akademiske nivået på medstudentene mine: Jeg hadde på forhånd trodd at alle ville være dypt bevan-dret i filosofien men nivået er generelt høyere blant mine norske medstudenter. Kanskje har dette noe å gjøre med at en norsk bachelorgrad i filosofi består av mer filosofi, mens en amerikansk grad inneholder flere fag fra ulike områder: historie, naturvitenskap, matematikk og så videre.

Jeg vil anbefale alle å dra på utveksling, og særlig til universitetet i Maryland. Ikke bare er det lærerikt og gøy, men å dra på utveksling er å kaste seg ut i noe nytt og å ta på seg utfordringer. Hva er det så jeg sitter igjen med, ett år etter oppholdet mitt? Når jeg tenker tilbake går tankene mine til alle de flotte studentene jeg så overraskende fort ble veldig glad i. Jeg tenker på kveldene på en av de tre barene ved campus, hvor vi pratet, spilte biljard, og ble kjent med nye mennesker. Jeg tenker tilbake på «Spring Break»; en uke hvor ni av oss dro til South Beach i Miami. Ikke minst tenker jeg tilbake på bilturen etter eksamen med mine to beste venner fra utvekslingsoppholdet, da vi kjørte bil langs hele østkysten og opp til Chicago over en periode på tre uker.

Jeg kan ikke garantere at utveksling vil være en god opplevelse for alle, men for meg var det definitivt det. Å dra ut var et av de beste valgene jeg har gjort, og jeg vil anbefale det på det sterkeste til alle som vurderer det!

God reise,
Henrik Andersen

Illustrasjon: Jon Petter Vorren